

תת"ע 7392/02/17 - מדינת ישראל נגד עידן עמוס

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

20 דצמבר 2017

תת"ע 7392-02-17 מדינת ישראל נ' עידן עמוס

בפני כב' השופט עופר נהרי

בעניין: המאשימה

נגד

עידן עמוס ע'י ב"כ עו"ד ערד

הנאשם

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתוב אישום אשר בו נטען כי הנאשם נוהג במכונית ובהתקרבו עם מכונתו למעבר ח齐יה, ולא אפשר הוא להולך רגל שזכה למעבר הח齐יה להשלים את הח齐יה בבטחה וזאת בניגוד לתקנה 67 (א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, ציין בישיבת ההקראה כי הוא "מודה בנהיגה במקום ובזמן". אך "כופר בעובדות מההוו עבריה".

לנוכח הcpfירה נקבע והתקיים דין הוכחות.

מטעם התביעה העיד בדיון ההוכחות השוטר מר רונן ציון (ע.ת.1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך על אתר (סמן ת/1) וכן תרשימים שערך לביקשת הסגנור באולם בית המשפט (סמן ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם מר עידן עמוס (ע.ה. 1).

הצדדים סיכמו בעלפה.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת להתרשומות הישרה מן העדויות, הראיות שהוגשו והסיקומים שנשמעו היא שהוכחו כדבאי כל יסודות העבירה שיועסה לנאשם, עובדתית ומשפטית.

ולהלא נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

לא נסתור כי השוטר היה בעת האכיפה במרחב קצר ביותר (של כ-5 מטרים) ממוכנותו של הנאשם.

לא נסתור כי תצפיתו של השוטר הייתה טובה, קרובה ובדה ראייה פתוחה.
עמוד 1

למעשה, ההגנה בחרה שלא לחוקר כלל את השוטר בדבר קירבת צפיפות ואיכותה.

מן הפרטים שרשם השוטר כי הוא ראה ניתן גם כן להסיק כי צפיפות הייתה טובה וקרובה וכי הוא גם היה מרכז במתוך שהו מושך מול עיניו.

לצ"ע עוד כי האירוע התרחש באור יום, בשעה 9:27 בבוקר.

אף לא נסתירה גירסת השוטר על כי גם נשמר קשר עין רציף עד לעצירתו של הנאשם, שאז הוסבירה לו מהות העבירה ונרשם הדוח.

השוטר עשה עלי רושם מהימן ועניני ולא מצאתי כי היה לו עניין כלשהו כביכול סתום כך לטפל באשמה על נוג זה, ואף לא מצאתי כי השוטר נקלע לטעות בהבhana.

השוטר ידע לפחות כהלה את כיוון נסיעת הנאשם וגם את נתיב נסיעתו.

ה הנאשם לא חלק על נתונים אלה ואף אישור אותם.

השוטר גם ידע לתאר כהלה את מבנה הצומת, נתיבו וכיוונו וזאת הן במלל בדו"ח שערך והן בשרטוט שערך לביקשת ההגנה.

השוטר גם ידע עוד לתאר כי מדובר היה בהולך רגל (לא הולכת רגל כגירסת הנאשם) וכי הולך הרجل חזה מכיוון מערב למזרח במעבר החציה והגיע לכדי הפס השישי מטור 13 פס'ם, שאז חלף על פניו הנאשם עם מכונתו.

חיזוק לגירסת השוטר ניתן למצוא לא רק בתגובהו הספונטנית של הנאשם על אתר שאמր: "אם רأית אתה צודק", אלאגם בעדותו של הנאשם בפני בית המשפט, שם הוא גורס למעשה שתי גרסאות - האחת שהולכת הרجل "מתחלת לרדת לכיוון המערב ..." (עמ' 7 שורה 26 לפרוטוקול). ובמהמשך: "התחלת לחצות, ברגע שהתחילה לחצות אני היתי באמצע המעבר ועד שהיא הגיעו למעבר החציה לצד ימין שלו עברתי כבר אתה עבר", (ההדגשות שלי. ע.ב.).

ובמילים אחרות: מחד גורס הנאשם שרק היתה היא לכיוון המעבר ומайдך גורס הנאשם שהוא התחלת לחצות.

בכל הכבוד, התרשםותי מעדותו של הנאשם כי הוא "מגייס" לעזרתו עדמות עובדתיות שאין מתפשרות זו עם זו כהלה והכל בהתאם לרווח השאלות שנשאלו הוא בחקירה הנגדית, (מפנה לפרוטוקול).

אך יתרה מזאת: מטור תשובותיו הנוספות של הנאשם בחקירה הנגדית, וגם מטור עדמות של הסניגור כביתו בסיכון ההגנה, קשה להשתחרר מן הרושם כי ההגנה למעשה מכירה בסופו של יום בכר שעלה מעבר החציה היה אדם, הולכת

רגל (לගירסת ההגנה), הולך רجل (לגרסת השוטר), אלא, שלשיתת ההגנה המיקום של ה.ר. על מעבר החזיה היה עדין מרוחק ולכןرأسי היה הנאשם, לשיטת ההגנה, להפעיל שיקול דעת ולנווע בכל זאת.

כוונתי בדברים לעיל היה לכך שהנאשם מicked את הגנתו בכך שהוא סבור שם הולך רجل מצוי בצד מרוחק על מעבר החזיה, אזי ניתן לשיטתו המשיר ולנוסע ובכך להימנע לשיטתו מ"לעכבר את התנועה". "אני ה"תי" בצד השמאלי, אז כל מי שעبور ברגל צריך לעצור לו. ממול. היא ממול מה לעכבר את התנועה יותר מזה. מה אני נביא" (עדמתו של הנאשם כביטוייה בעמ' 8 שורות 21-24 לפרטוקול), וכן ראה את עדמת הסניגור בסיכוןיו לפיה, לשיטתו(ציטוט): "...החוק לא אוסר בשום מקום נסיעה וחיצית מעברחציה כאשר יש הולכי רגל בשלב זהה או אחר הנמצאים על המעבר". (מתוך דבריו הסניגור לצרכי הגנתו מרשו בעמ' 9 שורות 23-24 לפרטוקול).

ובכן, בכל הכבוד, עדמתו היא שונה.

על מנת שיגבשו יסודות העבירה על תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה די בכך שכל רכב ממשיר בנסיעה עת הולך רجل עושה דרכו לכיוונו מעבר החזיה.

יש לזכור : מעבר החזיה הוא מקום מבצרו של הולך הרجل ואין כל מקום לנחל מול הולך הרجل "תחרות" על זכות הקדימה שם.

לטעמי, אף אין להוותר לנוהגים בכבישי ישראל את שיקול הדעת כמה מלבים על מעבר החזיה להולך הרجل המצוי על מעבר החזיה נותרו להתקדם עד שהולך הרجل יגע למצב בו תהא קירבה מסווגת של הרכב אליו , ולהוסיף להתקדם עם הרכב במקום לעצור , ובדרכו זו ליטול הימור מסוכן.

יתריה מכך, דברו החדש יחסית של המחוקק על כי אפילו עומד הולך רجل על המדרסה וניכר שבគונתו לחזות כבר היה מחייבות מתן זכות קדימה להולך הרجل, מלמד כי בודאי ובוואדי קל וחומר הוא המצב עת הולך הרجل כבר עשה דרכו על מעבר החזיה, כבמקרה דן.

בכל הכבוד, תפיסת הסניגור, לפיה "נаг צרייך להפעיל שיקול דעת" מקום בו הולך רجل מצוי על מעבר החזיה אך במרחק מה עדין מן הרכב, היא בכל הכבוד, תפיסה מוטעית אשר אימוצאה יהווה לטעמי "מדרון חלקlek" להפרות בוטות ולסיכון הולכי רגל על מעברי חזיה בכבישי ישראל. אני סבור שambilת המשפט (גם בשם לב כאמור לחוק) אין לצפות להוציא מסר שכזה.

ואף זאת אחד בعني: הרי קיימת כבר אבחנה בדיון בין נסיבות של זימון לדין (כשמתקיימת קירבה מסווגת להולך הרجل) לבין נסיבות של ברירת משפט (כבמקרה דן).

גם קיומה של אבחנה זו שבדין מלמדת שהחוקק לא ביקש ליתר את הסיטואציה השנייה ולהתיר אותה ולהסתפק אך עמוד 3

בראשונה.

אין מצופה מהולך רגל העולה כבר את דרכו על מעבר ח齐ה לתקן את צעדיו ופסיעותיו ולהתאים לרכב המתקרב למעבר הח齊ה. מקום מבצרו - כבר נאמר.

יודגש אגב כי באירוע דנן - בכביש ובמקום בו עסקינן - אין אי תנועה (אין שטח הפרדה באמצע הכביש) ומכאן שאין מדובר בתחולתה של תקנה 67 (ב) לתקנות התעבורה בפרשה זו.

לסיכום:

מצאתי עובדתייה שהמאשימה הוכחה כנדרש את אשר יוחס לנאשם, ומצאתי משפטית כי יש לדחות את עמדת ההגנה לפיה יש כביכול להוtier לנוהגים בכביש ישראל את שיקול הדעת מתי צפוי הולך הרוגה העולה כבר את דרכו על מעבר הח齊ה להגיע לקירבת מכוניותם ולהוסיף לנوع עם מכוניותם על פי שיקול דעתם, במקום לעזר ולתת זכות קידימה.

לאחר כל אלה מושע הנאשם בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 20 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

קלדנית: שני נעמן